

termama. „Selle ismaga ta viisist ei tusse!“ mõtles Krööt jälle, ja arivas selle mõttega rahhu leidma, aga ei leidnud mitte. Kuri va melega istus ta akna ette ja watas üksiklumi merre pole, kus ommeti muud ei olnud nähha, kui süsismust pimedat, eggas muud kuulda, kui laenete kohhi semist ja länsitule ülqumist. Krööt istus kaua wahtides, kuni unni ta filmad kinni pannu. Rahhutu unni ei te suremat head! Mittu ja mittu korda, tulil panni tea seinaid raggisema, nagu tahhaks neid paigalt tösta ja murda, ja siis ajas ka unne naese filmist, et ta ülles kargas, jälle hakkas sures waewas wahtima ja kusama, kuni nõete maggama jäi. „Oh Yssand, minnu Jummal! hüdis ta siis, — anna armast, et Mäddis nüüd merre peal hädda eggas hukkatusse siisse ei jä!“ Nönda ta pallus, agga hirm jäi süddamesse, et palve järrel ikka jälle se mõtte temmas tulli: „ehk ta agga on koju tullemas! eh et ma lampa ei wöi pöllema südata! minu holetus se on, et õlli ärralöppenud!“

Kaua aega olli naene nönda otanud, siis heitis naitukedjeks ajaks wodi. Agga süddame murre läks siin veel surmaks. Ta töisis ülles, otsis köök külundlad kokku, pallu neid leida olli ja panni neid lambi asjemele akna peale pöllema. Agga tulil puuhus kangesste akuate wahhelt läbbi,

kümal kuostus küunla järrel, eggas posmid fest ennam luggu, fest pea hakkas ka koidu valge tõusma.

Kues päärve õlli käes, ne päivaga mis parus ja mis lotus. Siis tuli nende vanna tru ümmardaja, Anna nimini, rutustete trippa ja ütles: armas perrenae! tulge watama, we peal en nähha nagu ühhed laeva warremed. Krööt watas akua; jah laeva masti sugaune pu ujuv fest labhes. Seddamaid kästi kaks fullast padiga väljamüuna, kas leiaksid muud laeva tüffa veel. Krööt isse seisis randas; käed õllid risti pandud, filmad watajid masti peale odates, et se mäele piddi tullema. Temma südda värrises rindus. Sadja korda olli ta enne tornide järrel laeva tüffa omma labhe peal näinud. Need ollid kül ka temma mele halledaks teinud nende innimeste pääraast, kelle surmast nad tunnustust andsid, — agga viimne mõtte õlli muudu ommeti se olnud, et sedda eunam puid merri väljaasab, sedda ennam saab küttilsse abbi talveks. Tänu, kui ta laeva tüffa merre peal näggi, olli hepis teine luggu. Se tulli fest, et Mäddis wéis olla hukka läinud temma holetuse pääraast. Keg siin ilmas temma armjam olli, fellele ta ehk iossi surma süüksanud. Vanna Anna tulli ka toast välja perrenae se jure; tulil puuhus veel ikka kangesste nende wastu filmi. Nüüd hakkas laeva mast, mis nad